

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 543 Ester 2

Në programin tonë të herës së kaluar pamë mbretin e Persisë, të shtronte një banket të madh me qëllim që të bindte mbretërit e tjerë të ftuar që ta mbështesnin në një fushatë të madhe ushtarake.

Pamë se banketi ishte madhështor dhe i papërsëritshëm. Ditën e shtatë, ndërsa ishte dehur, mbreti kërkoi që tu prezantonte të ftuarve të tij, një tjetër krenari të tij, gruan e Tij Vashtin. Vashti ishte shumë e bukur dhe mbreti Ksers i Persisë, kërkonte tu tregonte të ftuarve të tij një pjesë tjetër të fuqisë së Tij. Kjo gjë në fakt nuk ishte e zakonshme. Thamë se në atë kohë burrat dhe gratë nuk shtronin bankete së bashku, por në ambiente të ndryshme. Mbretëresha refuzoi të vinte, sepse e konsideronte fyerje. Kjo gjë nxiti zemërimin e mbretit, por jo vetëm të Tij. Në fund të programit të kaluar pamë sesi princat u mblodhën së bashku për të diskutuar sesi do ta zgjidhnin situatën. Të gjithë ishin të frikësuar që nëse nuk bënin gjë, ata do të kishin probleme me gratë e tyre, që nuk do tu bindeshim më si më parë.

Por le të shohim propozimin e njërit nga princat në vargun 19-të.

“Në qoftë se mbretit i duket me vend, le të nxjerrë ai një udhëresë mbretërore që të përfshihet në ligjet e Persisë dhe të Medisë dhe të jetë e parevokueshme, në bazë të së cilës Vashti të mos dalë më në prani të mbretit Asuero; mbreti ti japë pastaj pozitën e saj mbretërore një tjetre më të mirë se ajo.” [Est. 1:19].

Tani po miratohet një ligj pagan, që nuk ka të bëjë fare me Ligjin e Moisiut, dhe nuk është i krishterë. Ky është një ligj i ri, por është ligji i Medëve dhe Persianëve.

“Kur urdhëresa e nxjerrë nga mbreti do të njoftohet në tërë mbretërinë e tij, që është e gjerë, tërë gratë do të nderojnë

bashkëshortët e tyre, nga më i madhi deri tek më i vogli". Ky propozim i pëlqeu mbretit dhe princave, dhe mbreti bëri ashtu sic kishte thënë Memukani; dërgoi letra në të gjitha krahinat e mbretërisë, çdo krahine sipas shkrimit të saj dhe, çdo populli sipas gjuhës së tij, në mënyrë që çdo burrë të ishte zot në shtëpinë e tij dhe të fliste gjuhën e popullit të tij." [Est. 1:20-22].

Mbretëresha do të nxirrej jashtë. Ajo nuk do të ishte më mbretëreshë, për shkak se refuzoi t'i bindej mbretit. Në atë kohë doli një dekret, që thoshte se në mbretëri një grua duhet të nderojë burrin e saj dhe ai duhet të sundojë mbi të. Mesa duket, kjo nuk kishte qenë e vërtetë më parë në perandorinë e Medëve dhe Persëve. Ky ligj nuk mund të ndryshohet, ose të hiqet. Ky ligj zbulon karakterin e Ksersit në historinë laike. Kini parasysh se ai e coi ushtrinë e tij, më të madhen e asaj kohe në Termopile. Po kështu ai doli me një flotë prej 300 anijesh, të cilat u shkatërruan në Salaminë. Ky njeri, në marrëzinë e tij zbriti poshtë në det dhe rrahu dallgët me një rrip për shkak të shkatërrimit të flotës së tij! Nëse një njeri e bën këtë atëherë ka dicka që nuk shkon me të. Duket sikur ky njeri vuante nga ndonjë anomali, si shumica e sundimtarëve të botës. Jul Cezari, Napoleoni dhe Hitleri ishin njerëz që kishin proces jo normal mendor. Nebukadnesari, një njeri i madh, që prezantonte kokën e artë, vuante nga një anomali e njohur si histeri. Ne e shohim këtë gjë në librin e Danielit.

Cdo njeri sot që dëshiron të bëhet sundimtar i një vendi duhet të vizitohet nga një psikiatër! Gjithsesi, format e anomalisë nuk i kanë penguar njerëzit të arrijnë gjëra të mëdha në historinë e botës. Kjo ishte e vërtetë për Ksersin. Ai ishte një njeri me aftësi të jashtëzakonshme, por megjithatë në zemërimin e tij të paarsyeshëm ai lejoi dënimin e mbretëreshës së tij të dashur. Ky u bë një ligj për Medët dhe persët dhe nuk do të ndryshonte. Edhe pse më vonë mbreti donte ta thyente ligjin, ai nuk do të mundte. Ligji i Medëve dhe Persëve nuk mund të thyhej.

Këtu kemi përfunduar studimin e kapitullit të parë të librit të Esterit dhe do të fillojmë studimin e kapitullit të dytë.

Kapitulli 2

Tema: Gara e bukurisë për të zgjedhur mbretëreshën e vërtetë

“Mbas këtyre ngjarjeve, kur zemërimi i mbretit Asuero u qetësua, atij iu kujtua Vashti, atë që kishte bërë ajo dhe çfarë kishte vendosur lidhur me të.” [Est. 2:1].

Ky varg fillon me shprehjen: “Pas këtyre ngjarjeve”. Pas kujt ngjarjeve? Ngjarjeve që kishin ndodhur në kapitullin e parë dhe fushatës në Greqi ku Ksersi u mund keq. Pas disfatës, ai u kthye në pallat me hidhërim të madh. Përveç brengës së tij në pallat mungonte edhe mbretëresha e tij. Ligjin e Medëve dhe Persëve nuk mund ta ndryshonte as vetë mbreti. Vashti nuk mund të ishte kurrë më mbretëresha e tij.

Në lidhje me fushatën e Ksersit kundra Grekëve duhet të shohim historinë laike, meqenëse Bibla nuk na jep asnjë rregjistrim të kësaj fushate. Ai doli kundra grekëve me një ushtri të madhe. Sekret i forcës së persëve ishte në numër, por individët ushtarë persianë nuk ishin të trajnuar mirë si ushtarët grekë. Grekët kishin theksuar individin dhe si rezultat një ushtar grek mund të kujdesej për 10 ushtarë persë. Kështu në betejën e Termopiles, vetëm pak njerëz mund të kalonin në rrugën e ngushtë. Si rezultat grekët korrën një fitore të dukshme mbi ushtrinë perse. Ksersi pësoi një humbje të madhe, por Zoti sundonte mbi gjithcka. Fuqia do të kalonte nga Persia në Greqi. Pas disfatës, ai lëvizte lart e poshtë në vetminë e tij në pallat. Mendonte për Vashtin, por ligji që kishte bërë në lidhje me mbretëreshën nuk mund të ndryshohej më. Ai e kishte larguar atë grua të bukur dhe nuk mund ta kishte përsëri. Shërbëtorët e dinin se çfarë po mendonte. Ata e dinin se duhej bërë dicka.

“Atëherë shërbëtorët e mbretit që ishin në shërbim të tij i thanë: "Të kërkohen për mbretin vajza të virgjra dhe të hijshme;

mbreti le të caktojë në tërë krahinat e mbretërisë së tij komisarë, të cilët të mbledhin tërë vajzat e virgjra të hijshme në qytetin e Suzës, në shtëpinë e grave nën mbikqyrjen e Hegait, eunukut të mbretit dhe rojtar i grave, që do t`u japë atyre melhemet për t`u pastruar.”

[Est. 2:2-3].

Anëtarët e kabinetit të mbretit, që kishin pozita të larta, vunë re gjendjen e keqe dhe vetminë e mbretit. Ata sugjeruan që të bëhej një garë bukurie dhe që në të gjithë mbretërinë të kërkoheshin gra të bukura dhe të hijshme. Ato duhet të vinin nga të gjitha anët e vendit. Jam i sigurtë se numri i grave të zgjedhura duhet të ketë qenë mbi 100.

“Vajza që do t`i pëlqejë mbretit të bëhet mbretëreshë në vend të Vashtit”. Ky propozim u pëlqye nga mbreti dhe kështu u veprua.” [Est. 2:4].

Mbreti do të ishte i vetmi gjykatës i kësaj gare bukurie.

“Në qytetin e Suzës ishte një jude i quajtur Mardoqe, bir i Jairit, bir i Shimeit, bir i Kishit, një Beniaminit.” [Est. 2:5].

Historia e librit të Esterit deri në këtë pikë kishte qenë objekt skene. Ne hodhëm një vështrim të shkurtër në një oborr pagan. U prezantuam me ato ngjarje me një qëllim të caktuar. Kjo shpjegon garën e bukurisë dhe sesi erdhi Esteri në fron. Për shkak se u bë mbretëreshë, ajo ishte në gjendje të ndërhynte për popullin e saj. Një popull i tërë do të ishte shuar në atë kohë nëse ajo nuk do të kishte pasur atë pozitë në fron. Ne do të shohim dorën e Zotit, që fillon të lëvizë në pallat. Deri në këtë pikë, në pallat nuk kishte pasur asgjë shpirtërore. Në atë pallat kishte orgji, shturje dhe dehje, por tani Perëndia do të sundojë. Ne do të shohim mënyrën e mrekullueshme sesi siguron Zoti për njerëzit e Tij. Ai po i rregullon ngjarjet në mënyrë të tillë, që në kohën e duhur të ketë dikë që të ndërhyjë për njerëzit e Tij, për judenjtë. Dikush mund të ngrejë një pyetje në lidhje me këtë garë bukurie dhe të thotë: “Duket sikur Zoti i aprovon gara të tilla bukurie.” Jo, nuk mendoj se i aprovon. Por, miq, kur një fëmijë i Zotit largohet nga vullneti i Tij, Ai lejon të ndodhin shumë gjëra, të cilat Zoti nuk i aprovon. Por, Ai do të sundojë mbi të gjitha këto ngjarje. Fuqia sunduese e Zotit është një nga mësimet e rëndësishme në librin e vogël të Esterit. Shumë të krishterë sot jetojnë pothuajse jashtë vullnetit të Zotit. Ata nuk drejtohen nga vullneti i Zotit dhe nuk janë në vullnetin e Zotit. E megjithatë

Zoti i drejton me anë të largpamësisë së Tij. Esteri është një ilustrim i kësaj.

Në fakt, historia jonë fillon me “një jude të quajtur Mardoqe”. Ai ishte nga fisi i Beniaminit. Pyetja që lind menjëherë është: Cfarë bën ai këtu? Ai i përkiste familjes mbretërore të Izraelit, ishte nga familja e Saulit.

“që e kishin internuar nga Jeruzalemi bashkë me mërgimtarët e sjellë në robëri me Jekoniahun, mbretin e Judës, nga Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë.” [Est. 2:6].

Perëndia i kishte lejuar njerëzit e Tij të ktheheshin në tokën e tyre, kur kishte profetizuar nëpërmjet Isaias. Kiri kishte nxjerrë një dekret për t’i lejuar të ktheheshin dhe ata që ishin në vullnetin e Zotit u kthyen në Palestinë. Gjithsesi, shumë pak u kthyen në atdheun e tyre. Një numër i madh kishin bërë një vend për vete në vendin e robërisë së tyre. Ata kishin mësuar tregtinë nga paganët dhe preferuan të qëndronin atje. Atyre u pëlqente ai vend dhe e kishin të vështirë të largoheshin. Kur iu dha liria për të shkuar, ata nuk donin të ktheheshin në vendin e tyre. Shumë prej tyre, jashtë vullnetit të Zotit, zgjodhën të qëndronin aty dhe mesa duket Mardoqe ishte njëri prej tyre. Ai duhet të ishte kthyer në Izrael, por në fakt vazhdonte të ishte në pallat. Ai kishte një punë në politikë.

Besoj se e mbani mend se edhe Jozefi kishte një punë politike në Egjipt, e megjithatë ishte i drejtuar nga vullneti i Zotit.

Danieli në oborrin e Babilonisë ishte gjithashtu nën vullnetin e Zotit. Por, Mardoqe nuk ishte nën vullnetin e drejtpërdrejtë të Zotit. Libri i Esterit na tregon për kujdesin e Zotit për njerëzit e Tij.

Këtu Perëndia do të na tregojë se si kujdeset për njeriun në një nivel tjetër. Ky njeri, Mardoqe do të kthehet në “shtëpi”, edhe pse ndodhet jashtë vullnetit të Zotit, edhe pse nuk po i thërret Zotit për ndihmë. Madje edhe në një kohë kur ju mendoni se ai dhe njerëzit e tij do të kthehen tek Zoti, kjo nuk ndodh. Në këtë libër nuk përmendet as Zoti dhe as lutja, sepse këta njerëz ishin jashtë vullnetit të Zotit.

Mardoqe dhe Esteri shfaqen në faqet e Shkrimit në një dritë të zbehtë edhe pse janë individë të një shkalle të lartë, sic do ta shohim më vonë në histori. Mardoqe ishte zënë rob kur kishte

qenë i ri, në internimin e dytë të robërve që kishin mbetur në Jeruzalem. Kjo ndodhi gjatë mbretërimit të Jekonias (ose më mirë të njohur si Johojakini). Grupi i parë që u dëbua nga Jeruzalemi përbëhej nga princat, fisnikët dhe klasa e lartë. Danieli ishte në atë grup. Në grupin e dytë bënë pjesë ata që quheshin klasa e mesme. Mardokeu i përkiste këtij grupi. Pas dëbimit të tretë, kur Jeruzalemi u shkatërrua plotësisht vetëm klasa më e varfër mbeti në vend. Mardokeu kishte një kushërirë të re, prindërit e së cilës duhet të jenë vranë kur Nebukadnesari mori qytetin, sepse në atë kohë u vranë shumë vetë.

“Ai e kishte rritur Hadasahun, domethënë Esterin, bijën e ungjit të tij, sepse ajo nuk kishte as baba as nënë. Vajza ishte e hijshme dhe kishte trup të bukur; pas vdekjes së atit dhe të nënes së saj, Mardokeu e mori si bijën e tij.”
[Est. 2:7].

Emri hebre i Esterit ishte Hadasah, që do të thotë “yll”. Ajo ishte një yll i vërtetë dhe një vajzë shumë e bukur, sipas Shkrimit. Mardokeu e adoptoi atë si vajzën e tij. Pasuria më e madhe e saj ishte bukuria. Kur u shpall lajmi që do të bëhej një konkurs bukurie për të zgjedhur një mbretëreshë tjetër për Asueron, Mardokeu u interesua menjëherë për këtë gjë. Pozita e tij në pallat i dha mundësinë të shihte vajzat e ndryshme që erdhën nga të gjitha anët e mbretërisë, për të marrë pjesë në atë garë. Jam i sigurtë që ai i krahasoi ato me Esterin dhe arriti në përfundimin se asnjëra prej tyre nuk ishte më e bukur se vajza e tij e adoptuar.

“Kur urdhëri i mbretit dhe dekreti i tij u përhapën, dhe shumë vajza u mblodhën në qytetin e Suzës nën mbikqyrjen e Hegait, edhe Esterin e çuan në pallatin e mbretit nën mbikqyrjen e Hegait, rojtarit të grave. Vajza i pëlqeu dhe fitoi simpatinë e tij; kështu ai u shpejtua t'i japë melhemet për pastrimin dhe ushqimin e saj; i dha gjithashtu shtatë vajza të reja të zgjedhura në pallatin e mbretit dhe e zhvendosi bashkë me to në apartamentin më të mirë të shtëpisë së grave.” [Est. 2:8-9].

Ju mund ta shihni kujdesin e Zotit në këtë situatë. Mardoheu e mori kushërirën e tij të re, Esterin dhe e coi atë tek gara e bukurisë. Të them të drejtën, në këtë situatë, nuk kam shumë respekt për këtë njeri. Por para se të mbarojë historia, do ta ndryshoj mendimin tim. Tani për tani e përcmoj këtë njeri për atë që bëri. Si fillim, ai nuk po i bindet Zotit. Perëndia i kishte thënë popullit të Tij se ata nuk duhet të martoheshin me paganët. Ai po thyen katërcipërisht ligjin e Moisiut duke e futur këtë vajzë në një garë bukurie duke shpresuar të bëhej mbretëresha e re. Vajzat që nuk do të fitonin garën do të hynin automatikisht në haremën e mbretit. Nëse Esteri do të humbte, ajo do të ishte e detyruar të bëhej një konkubinë. Ajo do t'i nënshtrohej një jete të tmerrshme, por Mardoheu ishte i gatshëm ta merrte parasysht këtë risk.

Ne mund të shohim se Perëndia merr kontroll mbi këtë situatë. Esteri shkoi në pallatin e mbretit. Vajza i pëlqeu Hegait, mbikqyrësit të vajzave. Ajo fitoi mirësi prej tij dhe ai i dha asaj gjithçka që kishte nevojë për ta ndihmuar të bëhej akoma më e bukur.

“Esteri nuk kishte treguar asgjë as për popullin e saj as për vendin e prejardhjes së saj, sepse Mardoheu e kishte urdhëruar të mos tregonte.” [Est. 2:10].

Kini parasysht se judenjtë ishin një popull rob dhe anti-semitizmi ka qenë gjithmonë një mallkim në kombet e botës. Situata ishte e njëjtë edhe në këtë vend. Ju nuk mund të lexoni ngjarjen e shkatërrimit të Jeruzalemit nga Nebukadnesari, pa kuptuar urretjen e tij për këtë popull. Ai i coi ata në Babiloni, por tani nuk ishte më në skenë dhe një tjetër komb kishte përgjegjësi për ta. Megjithatë ndjenjat e anti-semitizmit kishin mbetur. Mardoheu, duke qenë mjaft i ndjeshëm ndaj kësaj situatë, e paralajmëroi Esterin të mos zbulonte kombësinë e saj të vërtetë. Kjo heshtje është e barazvlefshme me mohimin e besimit të saj, sepse këta njerëz në shekuj identifikoheshin nga besimi i tyre. Në momentin që Mardoheu dhe Esteri mohuan kombësinë e tyre, ata mohuan edhe besimin e tyre. Meqënëse kishin mbetur në vendin e robërisë, ata ishin jashtë vullnetit të Zotit. Është interesante të vësh re sot, se kur burrat, ose gratë

janë jashtë vullnetit të Perëndisë, kanë shumë pak për të thënë për besimin e tyre në Krishtin.

“Çdo ditë Mardokeu shëtiste përpara oborrit të shtëpisë së grave për të marrë vesh si ishte Esteri dhe ç`po bëhej me të.” [Est. 2:11].

Kur je në vullnetin e Zotit, mund të mbështetesh në faktin që Perëndia bën që cdo gjë të bashkëveprojë për mirë në favorin tënd. Mardokeu nuk po mbështetej tek Zoti, sepse ishte jashtë vullnetit të Zotit. Ai po ecte lart e poshtë, i nervozuar, duke kërcitur gishtrinjtë e tij dhe duke pyetur veten se si do të shkonin gjërat. Ai vriste mendjen duke menduar se mos kishte bërë ndonjë gabim duke e futur Esterin në këtë garë bukurie. Ai ishte plotësisht i frikësuar për shkak të asaj që kishte bërë. Mund të them me plot gojën se ishte i shqetësuar për vdekje dhe nuk e zinte gjumi natën. Kjo ishte gjendja e Mardokeut. Kur je jashtë vullnetit të Zotit, nuk mund të rrish nën dafina dhe të thuash se cdo gjë do të rregullohet. Në këtë pikë ai nuk kishte vënë asgjë në duart e Zotit. Nuk jam i sigurtë nëse dinte dicka për sigurimin dhe kujdesin e Zotit. Gjithsesi, Perëndia sundon mbi gjithë këtë situatë.

Më lejoni t'ju kujtoj përkufizimin tim të kujdesit të Zotit. Kujdesi i Zotit është mënyra sesi e drejton Zoti një njeri, që nuk do të drejtohet prej Tij. Ne shohim se në këtë pikë të vecantë Perëndia fillon të lëvizë. Nuk ishte rastësi që Esteri mori vendin më të rëndësishëm, që ndaj saj u tregua favor dhe respekt. Me Zotin nuk ka rastësi.